

Arrest

nr. 208 855 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt naar eigen zeggen op 1 november 2017 België binnen met een Braziliaans paspoort.

Op 17 januari 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legt een Portugese identiteitskaart voor.

Op 19 januari 2018 stelt de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor bestrijding van valse documenten, vast dat de Portugese identiteitskaart die verzoekster heeft voorgelegd, vals is.

Op 29 januari 2018 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente mee dat de identiteitskaart vals is en dat aan verzoekster geen verblijfstitel mag worden afgeleverd.

Bij brief van 30 januari 2018 (verzendingsdatum onbekend) deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster mee dat haar aanvraag van 17 januari 2018 als onbestaand dient te worden beschouwd, omdat uit onderzoek van de Federale Politie blijkt dat zij in het bezit is van een vervalste identiteitskaart, zodat het burgerschap van de Unie niet is bewezen.

Op 15 februari 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Daarin wordt vermeld dat verzoekster naar België is gekomen als oppas voor de baby van haar nicht.

Op 15 februari 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: D. J. (...) voornaam: G. S. (...) geboortedatum: (...).1992

geboorteplaats: S. B. (...) nationaliteit: Portugal

(zij verklaart de Portugese nationaliteit te hebben maar kan dit niet aantonen).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ-2018-000158)

Betrokkene heeft zich bij gemeente gemeld onder een valse identiteit. Er is dus een risico op onderduiken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ-2018-000158)

Betrokkene heeft zich bij gemeente gemeld onder een valse identiteit. Er is dus een risico op onderduiken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ-2018-000158)

Betrokkene heeft zich bij gemeente gemeld onder een valse identiteit. Er is dus een risico op onderduiken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te harer laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, N. (...) D. - Attaché , gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de politiecommissaris van de politie van de zone PAJOTTENLAND. en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis, de betrokkene, D. J., G. S. (...) op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis, (...)"

Op 15 februari 2017 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een inreisverbod voor vier jaar genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Aan de mevrouw die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : D. J. (...) voornaam : G. S. (...) geboortedatum : (...).1992

geboorteplaats : S. B. (...) nationaliteit: Portugal

wordt een inreisverbod voor vier jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ-2018-000158) Betrokkene heeft zich bij gemeente gemeld onder een valse identiteit. Er is dus een risico op onderduiken. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor deze reden wordt haar een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

□ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ- 2018-000158 van de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden).

Betrokkene heeft zich bij gemeente gemeld onder een valse identiteit. Er is dus een risico op onderduiken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van vier jaar proportioneel. (...)"

Op 1 maart 2018 wordt verzoekster gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerpende partij op dat verzoekster geen belang meer heeft bij haar beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing omdat deze beslissing werd uitgevoerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster van het grondgebied verwijderd werd op 1 maart 2018.

Gevraagd naar het belang dat verzoekster nog zou hebben in deze zaak, bevestigt de raadvrouw van verzoekster dat er geen belang meer is in zoverre het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang

houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

De eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, zodat de vraag rijst naar het actueel belang van verzoekster bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er worden geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoekster.

De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Het eerste, het tweede en het derde middel, die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing dienen dan ook niet verder te worden besproken.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Quatrième moyen pris de la violation de:

- la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;

- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980,

- la Directive 2008/115/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, dite « directive retour » ;

- De l'article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

- De l'article 7 de la Charte Européenne des droits fondamentaux

1. Les textes

L'art. 74/11 :

(...)

L'Article 7 de la Charte européenne des droits fondamentaux

« (...)»

2. Discussion

Premier moyen : l'interdiction d'entrée est entachée de la même illégalité que l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre le requérant

Le législateur a prévu de manière claire que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

En outre, les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2 de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » (Doc. Parl. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23).

Dans la présente affaire, la partie adverse a assorti la décision d'éloignement d'une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans.

Cette décision est motivée sur base du fait que l'intéressé constitue un danger pour l'ordre public.

La motivation de l'interdiction d'entrée ne démontre nullement que la partie adverse a tenu compte de l'ensemble des éléments propres à la situation personnelle du requérant exposés ci-dessus.

Ainsi qu'il est expliqué supra, La Cour de Justice de l'Union européenne, a dans un arrêt du 11 juin 2015 C-554/13, Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor veiligheid en Justitie), considéré que :

"Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel

et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115.

(...)

Dans ces conditions, il convient de considérer que la notion de «danger pour l'ordre public», tel que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société." Il ressort de cet enseignement de la Cour de Justice qu'un état membre ne peut pas uniquement se fonder sur les seuls faits punissables pénalement commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'un danger pour l'ordre public.

En l'espèce, la partie défenderesse constate que la requérante est considérée comme pouvant compromettre l'ordre public sur base du seul constat qu'elle aurait fait l'utilisation d'une fausse carte d'identité portugaise, sans autre précision permettant de comprendre sur quels éléments la partie défenderesse s'est appuyée pour affirmer le risque vanté. Aucune motivation concrète n'est donnée, puisque la partie adverse se borne à mentionner un rapport d'analyse, sans qu'il soit possible de savoir pour quelle raison ce rapport conclut que cette carte d'identité est fausse. La partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel de la requérante était constitutif d'une telle menace, se devait de prendre en considération tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation et notamment la nature et la gravité de cet acte. Aucune condamnation n'est à ce jour intervenue dans ce dossier.

A cet égard, Votre Conseil a considéré dans un arrêt n° 107 890 du 1er août 2013 que : « Dans la mesure où il ressort du libellé de l'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 que la partie défenderesse dispose d'une marge d'appréciation quant à la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée et que, de surcroît, celle-ci doit être fixée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », il incombait à la partie défenderesse de justifier, dans la motivation afférente à l'interdiction d'entrée, son choix de la durée maximale prévue légalement dans l'hypothèse visée à l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 2° de la même loi, ce qu'elle est restée en défaut de faire.

Or, le Conseil doit constater que la partie défenderesse était informée de certains aspects de la situation personnelle des parties requérantes, à tout le moins par leur demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, dans laquelle les parties requérantes avaient notamment fait valoir leur intégration en Belgique et la scolarité des enfants.

Le Conseil observe à cet égard que, dans la décision d'irrecevabilité de cette demande, prise le 9 novembre 2012, la partie défenderesse n'a pas remis en cause la durée du séjour ni l'intégration alléguée, mais a considéré qu'il s'agissait d'arguments relatifs au fondement de la demande et non pas de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, soit des circonstances qui empêchent ou rendent particulièrement difficile un retour dans le pays d'origine pour y introduire une demande d'autorisation de séjour.

En conséquence, le Conseil constate également qu'une telle motivation est, ainsi que le relève les requérants, peu conciliable avec l'imposition de l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, comprise dans les deuxième et troisième décisions attaquées.

Il n'est dès lors pas permis au Conseil de considérer que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux des éléments de vie privée invoqués par les parties requérantes. »

Ou encore, Votre Conseil a décidé ce qui suit dans un arrêt n° 186 135 du 27 avril 2017 :

«A cet égard, le Conseil relève qu'il ressort des termes dans laquelle elle est formulée que l'affirmation selon laquelle le requérant peut «compromettre l'ordre public»,est entièrement déduite du seul constat de la condamnation dont celui-ci a fait l'objet, en raison d'une infraction commise par lui, sans autre précision permettant de comprendre sur quels éléments -autres que l'existence-même de ces condamnation et infraction -la partie défenderesse s'est appuyée pour affirmer le risque vanté. En pareille perspective, le Conseil estime qu'en fondant la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public» sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur les constats, d'une part, de la condamnation dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère irrégulier de son séjour en Belgique, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne.

Il appartenait en effet à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif.

(...)

En effet, le Conseil rappelle qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération également « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « à la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément. »

En adoptant la décision attaquée, la partie défenderesse n'a pas respecté son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, conformément à ce que requiert cet arrêt de Votre Conseil.

Il ressort de l'ensemble des considérations qui précèdent qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé son obligation de motivation lue en combinaison avec l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 8 de la CEDH.

Deuxième branche : l'interdiction d'entrée ne tient pas compte de la vie familiale de la requérante

Ainsi qu'il est exposé, la partie adverse a délivré à la requérante une décision d'éloignement en violation de son droit à être entendu.

Dès lors, il n'a pu expliquer sa situation familiale de sorte que la partie adverse n'en tient aucunement compte dans la motivation de sa décision quant à la durée de l'interdiction d'entrée. Or, Le législateur a prévu de manière claire que la durée d'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

De la sorte, la partie adverse viole non seulement l'article 74/11 qui impose l'obligation de prendre en considération la vie familiale de l'intéressé mais également l'article 8 de la CEDH en ce qu'elle entraîne une ingérence totalement disproportionnée dans la vie familiale du requérant.

La décision est par conséquent motivée de manière inadéquate en violation de l'obligation de motivation formelle imposée à l'administration par l'art. 62.“

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het vierde middel gericht tegen het inreisverbod haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zij betoogt dat er geen rekening gehouden zou zijn met het geheel van de elementen eigen aan de zaak, noch met haar familielevens.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet daar aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan omdat zij geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden. Zij is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ-2018-000158 van de Centrale Dienst voor de bestrijding van valsheden. Verzoekster weerlegt het determinerende motief, dat ten grondslag ligt aan de beslissing, op geen enkele wijze.

M.b.t. de termijn van vier jaar motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft

De onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Portugese identiteitskaart om zich in te schrijven in de gemeente Beveren. (Rapport d'analyse, RR-2018-000114/AZ-2018-000158 van de Centrale Dienst voor de bestrijding van valsheden).

Betrokkene heeft zich bij gemeente gemeld onder een valse identiteit. Er is dus een risico op onderduiken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van vier jaar proportioneel."

Deze motivering van de bestreden beslissing is voldoende duidelijk, baseert zich op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier. Verzoekster toont niet aan welke elementen door het Bestuur zouden zijn veronachtzaamd.

Waar verzoekster verwijst naar het familieleven dat zij in België zou leiden, dient te worden opgemerkt dat zij zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog. Zij toont namelijk niet aan effectief deel uit te maken van het gezin van haar tante, noch in functie van haar tante een verblijfsaanvraag te hebben ingediend.

Verzoekster toont evenmin aan in de onmogelijkheid te een gezinsleven te kunnen leiden in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt nu zwel de juridische bepaling en feitelijke overwegingen op grond waarvan de beslissing genomen werd, hierin op duidelijke wijze werden weergegeven. Uit het betoog van zijn verzoekschrift blijkt dat verzoekster hiervan afdoende kennis heeft om haar middel te ontwikkelen.

M.b.t. de termijn werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet getwijfeld heeft om zowel op illegale wijze in België te verblijven als herhaaldelijk getracht te hebben om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven, waardoor mede gelet op het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, een inreisverbod van vier jaar proportioneel is.

Verzoekster toont niet aan dat er omstandigheden voorhanden zijn waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden en die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een termijn van vier jaar. Het vierde middel is ongegrond."

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing voor wat de duur van het inreisverbod betreft geen rekening houdt met haar familiale situatie. Nochtans heeft de wetgever op duidelijke wijze aangegeven dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoekster laat gelden dat de verwerende partij op deze manier artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat de verplichting inhoudt om het familieleven van de vreemdeling in rekening te brengen schendt. In de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij inwoont bij haar oom en tante, dewelke tevens een zoontje hebben. Verzoekster stelt dat zij naar België is gekomen om op het zoontje van haar oom en tante te passen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoekster. Nochtans blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 15 februari 2018 dat verzoekster ten aanzien van de politiediensten op haar familieleven had gewezen: *“Betrokkene is naar België gekomen om op te passen op de baby van haar nicht S.S.R. (...)”*. Ook toen verzoekster op 16 februari 2018 werd gehoord – weliswaar nadat de bestreden beslissing werd genomen – heeft zij als volgt geantwoord op de vraag of zij familie heeft in België, waar zij verblijven, wat hun naam, adres en telefoonnummer is: *“tante: R.D.S.A. (...) S.S.R. (...)”*.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing voldoende duidelijk zijn, dat de motivering van de bestreden beslissing zich baseert op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en verwijst naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier en verzoekster niet aantoonde welke elementen door het bestuur zouden zijn veronachtzaamd. Verder werpt de verwerende partij op dat verzoekster zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog waar zij verwijst naar haar familieleven dat zij in België zou leiden. De verwerende partij werpt op dat zij niet effectief deel uitmaakt van het gezin van haar tante en nooit in functie van haar tante een verblijfsaanvraag heeft ingediend: *“Waar verzoekster verwijst naar het familieleven dat zij in België zou leiden, dient te worden opgemerkt dat zij zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog. Zij toont namelijk niet aan effectief deel uit te maken van het gezin van haar tante, noch in functie van haar tante een verblijfsaanvraag te hebben ingediend. Verzoekster toont evenmin aan in de onmogelijkheid te een gezinsleven te kunnen leiden in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.”*

Waar de verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet aantoonde welke elementen door het bestuur werden veronachtzaamd, wordt erop gewezen dat het duidelijk is dat verzoekster haar familiale situatie zoals hoger uiteengezet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod veronachtzaamd acht. Waar de verwerende partij zoals hierboven weergegeven opmerkt dat verzoekster niet effectief deel uitmaakt van het gezin van haar tante, betreft dit een *a posteriori* motivering die de bestreden beslissing niet kan schragen en waarmee de Raad geen rekening kan houden.

Het gegeven dat verzoekster nooit eerder een verblijfsaanvraag in functie van haar tante heeft ingediend ontslaat de verwerende partij niet van de verplichting die overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet op haar rust om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval bij het bepalen van de duur van een inreisverbod.

Verder werpt de verwerende partij specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet getwijfeld heeft om zowel op illegale wijze in België te verblijven als zij herhaaldelijk getracht heeft om de Belgische Staat te misleiden om in België te kunnen blijven, waardoor mede gelet op het belang van immigratiecontrole en de pogingen tot fraude een inreisverbod van vier jaar proportioneel is. Verwerende partij werpt op dat verzoekster niet

aantoont dat er omstandigheden voorhanden zijn waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden en die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een termijn van vier jaar.

Het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod wel rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, met haar pogingen om de Belgische staat te misleiden, het belang van immigratiecontrole en de poging tot fraude, doet geen afbreuk aan het gegeven dat geen rekening werd gehouden met de familiale situatie van verzoekster in België. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de familiale situatie van verzoekster in België in rekening heeft gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De beoordeling of het in rekening brengen van de familiale situatie van verzoekster in België er toe zou hebben geleid dat een inreisverbod met eenzelfde duur dan wel een inreisverbod met een kortere duur zou zijn opgelegd, is een beoordeling die de verwerende partij en niet de Raad toekomt. In die zin is het betoog van de verwerende partij dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er omstandigheden voorhanden zijn waarmee geen rekening werd gehouden en die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een termijn van vier jaar niet dienstig. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet rust immers in de eerste plaats op de verwerende partij de verplichting om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verwerende partij toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat zij van de familiale situatie van verzoekster in België niet op de hoogte was (of had moeten zijn) en hieromtrent niet diende te motiveren.

Nu uit niets blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoekster in België, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. De omstandigheid dat met andere specifieke omstandigheden wel rekening zou zijn gehouden, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:	
mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

